Ud fra Ruinerne redder dog Mira Forholdet til sine Børn, og under Arbejdet for dem kommer hun endelig i Førstehaands-Berøring med Livet.

„Jeg, der engang vilde gaa i jublende Sejrsgang gennem Livet — blev sat til at plukke Sten ved Vejkanterne, til ydmyg at bøje min Ryg og tage dem op en for en —" Da sejrer det stærke og sunde i hendes Natur over Fantasteriet og Selvgodheden. Hvad hun før havde higet efter, forekommer hende nu at være hult og betydningsløst, og hun føler sig lykkelig, ikke blot over, hvad hun har i sine Børn, men ogsaa over selv at høre til paa den Side af Livet, hvor der arbejdes og kæmpes.

Forfatterinden taler ud fra en dyb og fin sjælelig Erfaring. Hun synes at have en bred human Livsanskuelse og megen social Interesse. Mindst vellykket er dog en Slags digterisk Udsyn over den sociale Verdensorden, der er lagt ind i Bogens Slutning i Form af en Drøm. Ogsaa over den første Del af Bogen er der ligesom noget vel abstrakt og ræsonnerende, noget ligesom fortalt efter Hukommelsen. Rigtig levende bliver Fremstillingen først fra det Øjeblik, da Mira kaster sig ind i et Forhold, der for en kort Tid sætter hendes ubrugte Sjælskræfter i Svingning. Maaske arbejder Forfatterinden bedre med Intelligens og Følelse end med Fantasi, maaske er hun mere Etiker end Digter. Hvis saa er, vil hendes Kvindekræfter finde megen ny Jord at arbejde i.

K. F.

Et Brev fra Fru Kieler.

I August f. Aar nægtede „Kv. og S."s daværende Redaktør, Frk. Anne Bruun, at optage mit Gensvar paa hendes „Aabne Brev" i Anledning af min Pjece om Kvindernes Udstilling, et Gensvar, som var mig saa meget mere magtpaaliggende, som Frk. Bruun fejlagtigt forudsatte, at jeg havde min Viden fra „urene Kilder".

Da Flertallet af Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse imidlertid senere har anset det for rigtigst for Sagens Skyld at dette Stridsemne undgaaes, har jeg ene og alene af Hensyn til Fællesstyrelsens Ønske og *for Sagens Skyld* bestemt mig til *ikke* at bringe Striden udenfor „Kv. og S."s Ene-